

De n-ar fi decât visul...

Radu Stanca

De n-ar fi decât visul și tot ar fi de-ajuns
Să mi te-aducă-n minte când mă cuprinde dorul
Însă mai e și cupa-aceasta unde-ascuns
Țin trupul tău, și sânul, și șoldul, și piciorul...

O iau în mâini și parcă, privind-o, îmi revii
Zburând numai o clipă ușor pe dinainte,
Pe fundul ei cu luciu de ape argintii
Te văd ca-ntr-o oglindă-a aducerii aminte.

Când o ciocnesc cu alt vas, în clinchetul stârnit
Sub streșinile casei plouată cu petale,
Ți-aud, rostogolindu-și vioiul clipocit,
Sonorul râs ce parcă-ți spărgea în dinți cristale.

Iar noaptea, când o umplu cu sângeriul must
Și când, aprins la față de aspra băătură,
Pun gura mea pe gura ei roșie și gust,
Simt ca prin vis pe buze știuta-ți mușcătură...